

Kristaus Karaliaus Laivas

Jėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

NAUJŲJŲ METŲ ŠVENTĖ EVANGELIJA

Luko 2, 21.

ANUO metu, praslinkus aštuonioms dienoms, kuomet reikėjo apipiaustyti vaikelis, pramintas Jis vardu Jėzus, taip kaip jis buvo angelo pavadintas, pirm, ne kaip buvo pradėtas išsioje.

LEKCIJA

Tit. 2, 11-15.

BANGIAUSIS: Mūsų Išganytojo Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir mokina mus, kad, išsižadėję bedievytės ir pasaulinių geidulių, gyventumėm šiame pasaulyje blaiviai, teisingai ir maldingai, laukdami palaimintosios vilties ir ateinant garbės didžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus, kurs pats save davė už mus, kad mus išpirktų iš visokios neteisybės ir apvalytų pats sau priimtina tautą, stropią geriems darbams. Taip kalbėk, ragink ir bark visu rimumu. Nėvienas teneverčia tavęs nieku.

SEKMAD. PO VIEŠPATIES GIMIMO

EVANGELIJA

Luko 2, 33-40.

ANUO metu Šv. Juozapas ir Marija stebėjosi tais dalykais, kurie buvo apie jį sakomi. Simeonas gi palaimino juos ir tarė jo motinai Marijai: Štai, šitas pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys. Buvo taip pat pranašė Ona, Panuolio duktė, iš Asero giminės; ji buvo labai pasenusi; po savo mergystės ji buvo gyvensi septynerius metus su savo vyru, dabar gi buvo našlė aštuonių dešimtų ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo bažnyčios ir tarnaudavo Dievui naktį ir dieną pasnikais ir maldomis. Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino Viešpatį ir kalbėjo apie jį visiems, kurie laukė Izraelio atpirkimo. Padarę visą, kaip reikalavo Viešpaties įstatymas, jie sugrįžo į Galilieją, į savo miestą Nazaretą. Vaikelis gi augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo jame.

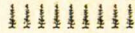
Brangieji Kristuje, "Kristaus Karaliaus Laivas" linki jums laimingiausių ir pasekmingiausių Naujų Metų. Lai Gimusias Kūdikėlis Jėzus jums laimina visame kame, jūsų širdis pripildo džiaugsmu, jūsų užsiėmimus palaimina. Testiprina jus visuose varguose ir tesuteikia ramybės jūsų sielai.

"Kristaus Karaliaus Laido" Leidėjai

LEKCIJA

Gal. 4, 1-7.

BROLIAI: Kolei tėvaimis yra nepilnametis, jis nieku nesiskiria nuo tarno, nors yra visako valdovas. Jis yra po globėjais ir užveizdais iki tėvo paskirtam laikui. Taip ir mes, kolei buvome nepilnamečiai, tarnavome po pasaulio pradžiamokslu. Bet atėjus laiko pilnybei, Dievas siuntė savo Sūnų, padarytą iš moteriškės, pastatytą po įstatymu, atpirkti tų, kurie buvo po įstatymu, kad mes gautumėm išūnystę. Kadangi jūs esate sūnūs, Dievas siuntė savo Sūnau Dvasią į jūsų širdis, kuri šaukia: Abba, Tėve! Taigi, jau yra ne tarnas, bet sūnus. O jei sūnus, tai ir tėvaimis per Dievą.

NAUJI METAI

Nauji metai eina. Jie bus, jie turi būti geresni negu seni. Mes to laukiam, mes to norim, mes stengsimės padaryti, kad jie būtų geresni.

O kokių žvilgsniu geresni? — Visokiu! Gal atskiri žmonės stengsis juos tik dalinai geresniais sau padaryti. Vieni norės išsigydyti, kiti praturtėti, vėl kiti ištekėti ar apsivesti, o dar kiti savo mokslą užbaigti, bet dėl tikro pagerinimo naujų metų bendrai visiems reikia, kad kiekvienas tą išpildytų, kas jam priklauso; kad savo užduotį geriau atliktų, savo pareigas geriau eitų, savo pašaukime būtų ištikimesni. Viena žodžiu: kad visi geriau Dievui tarnautų. Duok, Dieve, kad visi žmonės pažintų Tavo valią; kad sveiki žmonės geriau savo sveikatą vartotų, o turtuoliai savo turtus; kad darbo žmonės darbą turėtų, o mokslo vyrai gana išminties ir supratimo. Duok, Dieve, visiems pažinti ir pajusti tą džiaugsmą, kuris pareina nuo gyvenimo Tavo malonėje.

Tedirba kiekvienas tą, ką jam Dievas liepia, o viskas savaimi gerai išsivystys.

Mūsų Pareiga

Pareiga yra uždavinys, kurį mes turime tinkamai pildyti. Kiekvienas žmogus šiame pasaulyje turi kokią nors pareigą. Ne vien tik žmogus, bet ir gyvulys ir tas turi savo uždavinį. Mašinos ir tos sudarytos tuo tikslu, kad pildytų kokį nors darbą. Tai yra jų pareiga.

Dabar kokios yra mūsų pareigos? Pareigų turime daug ir jos labai įvairios. Pirmutinė mūsų pareiga kaipo katalikų yra katalikiškas elgėsys. Mes turime elgtis tinkamai, kad nepapiktintumėm kitų, pildyti bažnyčios įsakymus t. t. Būdami mokykloje, mes turime pildyti jos įsakymus, tinkamai mokytis ir visuomet nuolankiai klausyti viršininčių. Jei mes atvažiavę mokyklon visiškai nesistengiam išmokti uždavinių ir nekreipiame dėmesio į viršininko ar mokytojo nurodymus, mes nepildom savo pareigų ir tuo pačiu gaišinam savo ir kitų laiką. Ir jei mes neįgysime tam tikro mokslo, mes negalėsime pagebėti savo tautai nei visuomenei ir neatnešime jokios naudos, tik skraudos. Būdami namie, mes ir ten turime pildyti pareigas, kaip tėvų klausyti ir jiems gelbėti. Turime atminti, kad tėvai daug aukoja mums. Koks nedėkingas ir nedoras jaunikaitis būtų tas, kuris jų neklausytų. Mes juos turime laikyti aukščiausioj pagarboj ir daryti visą tai kas jiems patinka. Vienas iš didžiausių ir blogiausių darbų, kurį jaunikaitis gali papildyti, yra tėvelius užgauti savo blogu elgėsiu. Kartais gali jaunikaitis pamąstyti, kad ne visi atlieka savo pareigas. Taip, tas tiesa, bet pažvelgk į jų gyvenimą, arba geriau sakant į pareigų nepildymo pasekmes. Tas, kuris jų visiškai nepaiso ir jų nepildo niekadės nepasiekia kokio nors tikslo. Bet tas, kuris strapai pareigas eina yra vsų žmonių mylimas ir jo gyvenimas būna vaisinngas ir malonus, ir atneša sau ir žmonijai daug gero ir naudos.

Štai matydami savo pareigas ir jų pildymo svarbumą tvirtai pasiryžkime jas kotobuliausiai pildyti.

Juozas Liola (L. K.)

MALDOS APAŠTALAVIMAS ŠVENČIAUSIOJE JĖZAUS ŠIRDYJE

Bendroji Sausio Mėnesiui 1935 Intencija
Kurią Šv. Tėvas Pijus XI Paskyrė:

“KOVA PRIEŠ BEDIENVYBĘ.”

Bedievybė yra ne tik nepažinimas Dievo, neparodymas Jam dėkingumo, bet tiesioginis užsigynimas Jo buvimo. Ji viešai be jokios abėjonės skelbia, jei ne su lūpomis tai su protu: “Kad Dievo nēr.” Bedievybė griaua pačius tikėjimo ir dvasinio gyvenimo pamatus.

Visais amžiais buvo bedievių. Bet tik paskutiniaisiais laikais buvo suorganizuotas, sukuoptas pasiryžimas panaikinti Dievą visiškai iš žmonių širdžių, iš jų gyvenimo. Šiandien bedievių kariuomenė yra didžiausia organizacija, kuri savo gudriais, švelniais, patraukiančiais būdais, patraukia visų luomų žmones. Bedievybė yra skleidžiama sistematiškai, nuosekliai. Rusijoje bedievybės skleidimas valdžios rankose, kuri savais būdais naikina, pašalina Dievą iš žmonių širdžių, išveda jaunuolius iš tikro išganymo kelio. Ta patį tegalime pasakyti apie dabartinę Meksikos valdžią, kuri stengiasi taipgi pavergti šalį bedievybe. Kunigus žudo, bažnyčias uždaro, tuomi atimdami tikinčiųjų dvasišką pagelbą.

Katalikų persekiojimui nuolatos siaučiasi Ispanijos šalyje. Beskaitydami laikraščius, pastebime, kad šiomis dienomis toje šalyje daugel kunigų išžudė, gyvus sudegino; bažnyčias uždarė, tikinčiuosius kalėjiman sugrūdė. Nors dabar Vokietijoje kunigų nežudo, bažnyčių nedegina, bet jų laisvė pavergta; neleidžiama jiems su pilna liusybe tiesti tikintiesiems dvasinę pagelbą. Visa tai bedievybės pasekos.

Kad šita baisią ir pavojingą blogybę pergalejus Šv. Tėvas pataria kasdieninę maldą, ypač Šv. Mišių klausimą ir vedant dorą, pavyzdinę gyvenimą. Mes nuolatos privalome prašyti, kad Dievo malonė apšviestų protus ir paliestų kietas bedievių širdis, ir kad sutriuškintų jų vartojamus nedorus būdus, bandant išnaikinti Dievą ir Jo karalystę iš žmonijos tarpo. Tad, melskimės atydziai, karštai. Dėkokime Dievui,

kad mus išrinkto būti Jo Apaštalytės skleidėjais ir kovotojais prieš tą amžiną priešų — bedievybę.

* * *

ŠVENTOJI AGNIETĖ

Sausio mėnesiui Globėja.

Šv. Ambroziejus aprašė Šv. Agnietės gyvenimą tikslu, kad pamokinus vienuoles viename vienuolyne. Šv. Agnietė buvo neišpasakyto gražumo panelė. Beeidama mokyklon ją dažnai sutikdavo prefekto sūnus, Symphronius. Jaunasis pamylo ją ir visokiais būdais mėgino pavilioti. Matydamas, kad vienas negalėsias to padaryti, kreipėsi į savo tėvą, gimines ir draugus, kad jam padėtų. Jo tėvas užpykęs pasižadėjo priversti Agnietę apsivesti. Pašaukė ją pas save ir haugino visokiais išmetinėjimais ir grāšinimais. Bet jokiū būdu jos nepaveikė. Kada prefekto sūnus norėjo prie jos arčiau prisiartinti jis krito negyvas. Agnietė matydama tėvo gailėstį dėl netekimo savo sūnaus, pasimeldė ir jam gyvybė buvo sugražinta. Bet prefektas Aspasius įsakė, kad ji būtų įmesta į ugnį. Bet ugnis visai jos nepalietė. Pagalios, perdurė jos kaklą. Ji mirė apie 304 metais. Iš šios šventosios mes galim išmukti sielos ir kūno skaistybę praktikuoti, kurią ji laikė.

* * *

MALDOS APAŠTALAVIMO
SKLEIDĖJAMS

Sausio 1935

Brangieji Skleidėjai:—

Kadangi šie Apaštalytės lapeliai Jums bus pateikti trečiame sekmadienyje šio mėnesio, naudojamės proga palinkėti Jums linksmiausių Kalėdų ir Naujų Metų. Mūsų Viešpaties Jėzaus gimimo diena teikia džiaugsmo visiems krikščionims. Ypač tiems, kurie platina dievotumą prie Jo Šv. Širdies.

Paprastai Naujiems Metams prasidedant, mes padarom naujus pasiryžimus. Tad

gi, ne bus iš kelio jei mes sustosime ir perkatinėsime savo sąžines ir pažiūrėsime at tinkamai, atydziai atliekame savo pareigas. Jei ne, tai pasižadėkime ateityje su didesniu uolumu jas pildyti ir vykinti. Uolūs apaštalytės skleidėjai nepasitenkina vien šių lapelių išdalinimu kiekvieną mėnesį, bet nuolatos, progai pasitaikus, platina Kristaus mūsų Viešpaties karalystę.

Čia galima prisiminti Šv. Tėvo pasakytus žodžius pereitą vasarą, kada aiškino intencijas dėl ko mes turime melstis laike Jubiliejaus Metų:

“Virš visų tų dalykų, kurios mes neseniai apaštališkame laiške ‘Quod nuper’ minėjome — būtent, kad Šv. Motinai Bažnyčiai laisvė būtų gražinta visame pasaulyje, ir kad, ramybė žmonyse viešpatautų, taika ir nusiteikimas.” Mes trokštame, kad krikščionių maldos būtų daugiau atkreiptos prie Dievo, kad pasisektų misijų darbas, ir kad paklydusieji grįžtų į vieną Jėzaus Kristaus avidę.”

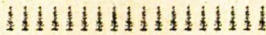
Šios dvi Šv. Tėvo intencijos dalinai rišasi su mūsų speciale šio mėnesio misijų intencija, kurioje mes meldžiame už Bažnyčios vieningumo octavą. Ši octava, kaip jūs gerai žinote, susideda iš aštuonių dienų meldimosi, prasidedant nuo aštuonioliktos dienos sausio, Šv. Petro Apaštališko Sosto šventėje Romoje, kad visi krikščionys būtų po viena aukščiausia galva, po šv. Petro

įpėdiniu kaipo Kristaus atstovu šioje žemėje.

Jūs taipgi pastebėsite, kad ši misijų intencija maždaug rišasi su mūsų šio mėnesio bendrine intencija “kovoti prieš bedievybę. Šiomis dienomis šių bedievių jėgos yra tokios stiprios kokios dar niekadoms nebuvo. Jie veda prieš-tikybinę nuolatinę kovą visuose kraštuose. Kad mes Kristaus sekėjai, galėtumėm sėkmingai prieš juos kovoti, mes turime savo jėgas sujungti.

Tad kreipiamės ir prašome mūsų uolų apaštalytės skleidėjų padėti mums padauginti skleidėjų skaičių ateinantiems 1935 metais. Kiekvienas katalikas šioje šalyje privalėtų būti Apaštalytės narys. Apaštalytės draugijos tikslas — platinti pamaldumą prie Šv. Jėzaus Širdies, ir platinti Dievo Karalystę šioje žemėje. Mūsų skaičius Jungtinėse Valstybėse siekia šešis milijonus. Bet, kaip žinote, yra daugiau kaip dvidešimts milijonų katalikų šioje šalyje, tadgi matote yra didžiausia praplatinimo dirva. Jei kiekvienas narys nors vieną naują narių gaus ateinantiems metams mūsų skaičius dvigubai padidės. Kodėl mūsų skaičius 1935 metais negalėtų būti dešimts milijonų?

Uoliai darbuokimės, platindami Dievo karalystę, remdami katalikišką spaudą, ypač dvasinio turinio raštus. Melskimės Gerąjo Dievo, kad paklupdytų savo priešus, kad būtų viena avidė ir vienas ganytojas.

“Antikristo Laikai”

Nuo Kristaus laikų iki šių dienų niekuomet netrūko žmonių, kurie puolė patį Kristų, Jo Bažnyčią ir Jo išpažinėjus. Mūsų dienose antikristinis darbas ypatingai įsisiubuoja. Tame darbe Rusijos bolševikija laiko pirmąją vietą. Jos pėdomis skubi eiti Meksika. Nuo jų nenori atsilikti Ispanijos radikalai, Austrijos socialistai. Juos visus norėtų pralenkti Vokietijos naciai.

Antikristiniai daro visokių didžiųjų daiktų. Jie puošia save mokslo, kultūros, palankumo darbininkų klasei požymiais. Tokiais viešai besirodindami “įveda į klaidą net daug tikinčiųjų.”

Pačių lietuvių tarpe mes matome labai didelę minią tikinčiųjų įvesta į klaidą. Jie ms bolševikija, komunizmas, naujas “tikėjimas,” naujas “dievaitis.” O kaip jie įvesti klaidon? Skambiais šaukšmais, žemiškio gėrio pažadėjimais. Nė jie, nė jų vaikai to gėrio neragaus, nes jo komunistai nenori duoti; o jei ir norėtų, tai nesugebės duoti. Taigi visi bolševikijos ir komunizmo išpažintojai gyvena klaidoje ir laigs savo klaidingą gyvenimą nusiminime.

Bolševikijos Rėmėjai.

Daugelio valstybių valdžios kovoja su komunizmu. Tai daro ne dėl jo šlykštaus,

biauraus bedieviškumo, antikrikščioniškumo, bet vieni dėl savo asmeninės gerovės, kiti dėl kitų priežasčių. Bet tie patys kovotojai komunizmo nemato, kad jie pakerta šaką, ant kurios tupi. Jie pulddami komunizmą, kartu jį remia. Jom skiria kelią savo šalies organizman. Kaip tai? Labai paprastai! Dauguma jų puola Kristaus Bažnyčią. Jie stumia ją šalin nuo jaunuomenės auklėjimo. Jie atskiria jaunuomenę nuo krikščioniškos atmosferos. Kartais stačiai patys atlieka dekristijanizacijos darbą. Tuo būdu jie teikia žymią pagalbą “antikristiniams” ir lengvina plėstis komunizmui.

Akli teoretikai.

Mūsų dienose, išskyrus katalikiškus universitetus, retą rasi universitetą pasaulinį, kuris neturėtų “aklų teoretikų” profesorių, kurie, jei ne stačiai skelbia iš savo mokslo katedrų komunizmą, tai antikristinių dalykų jie primala iki sočiai. Ir vis tai parėdo moksliskais rūbais. Vis tai atrodo “rimti moksliski išsireiškimai,” “labai rimtų mokslo vyrų ištarti.” Geltonsnapiai didieji ir mažesnieji dienraščiai ir žurnalai skubi visas tas “moksliskas nesąmones” pakartoti.

Universitetinė jaunuomenė klauso tokių “antikristinių” arba ne krikščionių profesorių skelbiamo mokslo. Joje augo antikristinė dvasia, arba nors žymus atsipalaidavimas nuo Kristaus dvasios.

Plačioji visuomenė skaito geltonsnapių dienraščius ir žurnalus ir nuodija savo dvasią pakartojamais bedieviškais arba antikristiniais pareiškimais.

Taip auga antikristinė medžiaga.

Žmonių aistros.

Atsipalaiduojant žmonėms nuo Kristaus dvasios, eina kartu atsipalaidavimas ir nuo krikščioniškos dorovės taisyklių. Kartu su tuomi eina vis didesnis atsigavimas žmonių gyvulinių polinkių ir aistrų.

Krikščioniškosios dorovės taisyklės laikė polinkius ir aistras galimoje tvarkoje. Pranykus tai sargybai, išskyla didis palaidumas. Kur jo dabar nėra? Jis dabar užkrečia viską ir visus. Jis pasirodo dažnai net ten, kur jo jokiu būdu neturėtų būti.

Palaidumas atidengia plačiausią dirvą “antikristinių” augimui. Su palaidumu negali gyventi Kristaus dvasia. Vaidmainavimas, hipokrizija gali nekurį laiką rodyti ką nors krikščioniško šalį palaidumo, bet nesitęs tai ilgai. Galutinas supuvimas išeina į viršų, numetęs vaidmainingą kaukę.

Ilgai buvo dangstomas palaidumas krikščioniškąja moteryste. Dabar jis be gėdos iškišo savo purviną snukį ir jau apsieina be krikščioniškos moterystės, o savo ramsčiu pasėmė divorsus ir kitas “mokyčių pakvaišelių” išgalvotas priemones.

Visas tas šlykštus palaidumas dabar papuoštas gražiais, parinktais “mokslo kultūros, civilizacijos” rūbais. Taigi net tikinčiąją jaunuomenę, net pačius sužiedėjusius senius pagauna savo gražuma ir lengvumu, ir jie bando apsieiti be krikščioniškos moterystės.

Kad gi automobiliai, miškai, miškeliai, krūnai ir brūzgynai iškeltų viešumon visą palaidumą, tai iš tikrųjų reiktų imti tvirtinti, kad jau atėjo tikrieji “antikristo laikai.”

V. Kulikauskas, M.I.C.

“KRISTAUS KARALIAUS LAIVUI” SVEIKINIMAS

Did. Gerb. “Laivo” Administracija:—

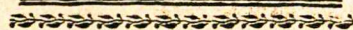
Sveikinu su šv. Kalėdomis ir laimingais ateinančiais 1935 Naujais Metais. Duok Dieve, kad ateinančiais metais “Kristaus Karaliaus Laivelis” plauktų kiekvienuose namuose, nes tik Kristaus Karaliaus Laive lyje yra tikras žmonijos išganymas.

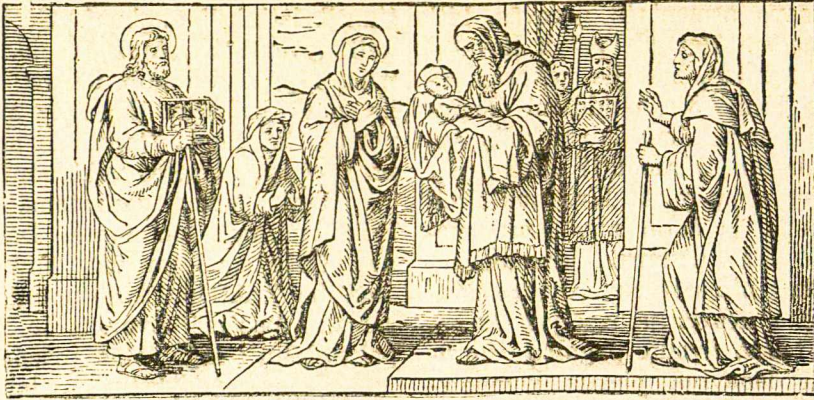
Su aukšta pagarba,

J. Poškienė

*We send you our wishes,
Profuse and sincere,
For a glad Christmas day
And a Happy New Year!*

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

KŪDIKĖLIO JĖZAUS DVASIA IR MES

Ateikit visi pasaulio kūriniai, ateikit, žiūrėkit ir stebėkitės: Dievas, tas dangaus ir žemės Sutvėrėjas, nužengė iš dangaus į žemę! Tas Dievas, kuris sename testamente buvo toks griežtas, dabar ateina į mūsų tarpą ir šaukia: "Eikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu" (Mat. II, 28). Tas gerasis Dievas, kuris žmoniją visais patogumais apdovanojė, gimsta šaltyje ir neturte, kad tik labiau parodyti savo meilę prie mūsų.

O Dieviškasis Kūdikėli! O Meilės stebukle! O angelų džiaugsmė! Tu, mus taip numylėjai, kad net visų apleistame tvirtelyje sau gimimui vietą apsirinkai! O kas gali, o Jėzau, Tavo begalinę meilę prie mūsų išreikšti? Stebuklingas esi Tu savo dieviškame majestote, bet dar stebuklingesnis savo meilėje prie mūsų ir savo nusižeminime iš mūsų meilės. Meilingiausias esi Tu savo begalybėje dieviškosios tobulybės, bet savo begaliniu kūdišku meilumu, trauki visas širdis prie savęs.

Jei Tu, Jėzau, esi toks saldus ir malonus, kokio saldumo ir malonumo turi būti Tavo dvasia? Taip, tas saldumas turi būti viršijantis viską.

Laiminga yra toji siela, kuri tą Jėzaus Širdies dvasią turi ir dar laimingesnė yra toji siela, kuri atsiduoda tai dvasiai vesti. "Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie yra Dievo vaikai" (Rom. VIII, 14). Ne didelės kalbos ir paviršutinumai, ne didelės maldos ir formos, bet toji Kristaus dva-

sia padaro Kristaus mokinį. Kas pagal Jo dvasios gyvena, tas yra Jo Širdies mokinys.

Ką reiškia visi žmogaus darbai, maldos ir atgailos, jei be tikrosios dvasios yra atliekami? "Kas tos dvasios neturi," sako Jėzus, "tas nepriklauso man!" Be tos dvasios žmogus nesupras nieko dieviško, gi ypatingai tai, ko Jėzus iš jo reikalauja. Tai gi, kiek mes Kristaus dvasios turėsime, tiek tik galėsime mes Jį suprasti ir pamylėti.

O, kokia yra laiminga toji siela, kuri Kristaus dvasioje gyvena, nes tuo kartu ji su Kristumi gyvena, su Kristumi jaučia ir tik Kristuje padeda savo viltį. Siela turinti tą Kristaus dvasią, gyvena, kaip Kristus, mąsto, kaip Kristus, ir, žinoma, jos širdis yra viena su Kristaus Širdimi. Tokia siela yra amžinai laiminga, nes jau čia ant žemės su Kristumi gyvena, gi po mirties sujungs savo meilę ir širdį su begaline Kristaus degančios meilės ugnimi. O tuo kart bus laimiu laimė!

Nisi šventieji buvo ta dvasia persiėmę. Ji padarė juos tvirtais kančiose, persekiojimuose ir šventumo: Tik pažiūrėkime į pirmųjų krikščionių laikus. Kiek ten buvo krikščionių nukankinta, žvėrimis sudraskyta, sudeginta, ir t. t. Gi neužmirškime, kad jie tą skausmą taip jaučė, kaip ir mes jaustumė! O kaip didvyriškai ir karžygiškai jie mirdavo už Kristų. Kodėl? Nes jie buvo pilni tos Kristaus dvasios, kuri juos stiprino ir tvirtino. Ir vėl pažiūrėkim į vėlesniu-

sius laikus. Kiek buvo didelių šventųjų. Atsiminkim mūsų didelį globėją Šv. Kazimierą. Jis yra mūsų apystovose užaugęs ir daug daugiau turėjęs sunkenybių, kaip mes, ir kokio šventumo atsiekė! Kodėl? Todėl, kad jis gyveno Kristaus dvasioje, kad jis stengėsi tą Kristaus dvasią užlaikyti, kovojant visomis jėgomis prieš nuodėmę. Žinoma, kas iš vieno su Kristumi kovoja, visuomet laimi! Šv. Povilas reikšmingai yra pasakęs: "Viską galiu Tame, Kuris mane stiprina!" (Pil. IV, 13).

Tai buvo vyrai, gyvendami Saldžiausia Jėzaus Širdimi. Iš tokių vyrų džiangėsi Dievas ir tėvynė! Ir mes būkim tikri, kad tapsim ne mažesniais šventaisiais, kaip Šv. Kazimieras, Šv. Aloyzas ir k., jei visi atsiduotume Dievo malonės veikimui.

Jei mes norim tos Kristaus dvasios tikrai įgyti, išgilinkime į nusižeminusią Jėzaus Širdį lopšelyje, o tuo kart viskas bus aišku. Išgilinkime į mūsų vadovo Kristaus gyvenimą, nuo pat gimimo iki mirties. Klauskim: Kas yra Viešpats Jėzus? Kodėl Jis tapo žmogumi? Kokį vargą ir skausmą Jis kentėjo? Kodėl? Kaip Jis gyveno, meldėsi, dirbo? Kaip Jis klausė savo tėvų? O rasime atsakymą, kad Jis darė meilėje ir iš meilės! Meilė yra toji dorybė, kuri viską paaukvoja, maloniu padaro. Ta ir yra Kristaus dvasia: meilė, auka, pasišventimas ir galutinas Dievo valiai atsidavimas.

Tačiau, kokia mums būtų iš to nauda,

jei mes tą Kristaus dvasią pažinę, nepasektum ir negyventum pagal jos? Savaine aišku, kad jokios naudos neturėtume. Gi kad ją įgyti ir pagal jos gyventi, tam tikslui reikalinga melstis! Betgi širdingai! Kad toji malda būtų tikroji malda! Žinokim, kad malda yra pasikalbėjimas su Dievu, su mūsų geriausiu Dangiškuoju Tėvu, kuris nuolat laukia mūsų. Tik eikime prie Jo ir prašykime! Ir būkim tikri, kad Jis mus išklausys. Todėl, melskimės su nusižeminimu, meile ir pasitikėjimu.

Bet kartais Dievas, norėdamas savo vaikelių meilę ir tvirtumą išbandyti, siunčia įvairiausius sunkumus, vargus, ligas, ir t. t. Bet ir tuo kart nenusiminkime! Žinokim, kad vargai ir sunkumai yra vada! prie Dievo! Kaip tik per sunkumus ir vargus turime parodyti Dievui, kad Jam esame visuomet ištikimi! Ir būkime ištikimi varge ar džiangsme! Nes meilė visuomet reikalauja aukos ir pasišventimo! Meilė be aukos, nėra meilė.

Taigi, melskimės karštai ir širdingai, neškim mūsų gyvenimo našta kantrybėje, su linksma širdimi, meilėje ir iš meilės prie Dievo, tuomet Dievas mūsų neapleis niekada! Jis mus laimins visuomet! Kas iš meilės dirba, tam yra viskas lengva, malonu ir saldu! Tokios dvasios mus mokina Kūdikelis Jėzus. Pasirūpinkime Jį pasekti. Toki pasirūpinkime ir būti!

* * *

A. P. Sandys

JĖZUS ŠVENČ. SAKRAMENTE

Mes visiškai nepajėgiame atiduoti Šv. Sakramentui atitinkamą pagarbą, nes Jame yra mūsų Galingasis ir Gerasis Dievas, mūsų brangiausias turtas. Jėzus Šv. Sakramente pasiaukoja už mus. Kiekvieną dieną, iekruvinu būdu pakartoja savo kruviną Kalyarijos Auką. Kaip ant kryžiaus bėkybodamas savo dangiškam Tėvui paaukoko savo Širdį, savo Kraują, savo Kūną, visą save, taip Jis kiekvienose Šv. Mišiose už mus aukojasi. Šv. Mišios yra atitinkamiausia auka, kurią tik galime Dievui paaukoti. Visa angelų ir žmonių duodama pa-

garba negali susilyginti su Šv. Mišių auka, nes joje dangiškojo Tėvo vienatinis Sūnus, lygus Tėvui visame, aukojasi Jam.

Šv. Mišių auka yra didžiausias padėkavimo aktas, kuris Dievui daugiau patinka nei visi Senojo Įstatymo padėkavimo ir atsiteisinimo aktai. Ji yra sekmingiausia išprašymo malda, nes joje Dievo Sūnus yra mūsų užtarėjas pas savo dangiškąjį Tėvą. Pagalios, Šv. Mišios yra nuopelniausias atsilyginimo aktas, kurį galima paaukoti už gyvus ir mirusius. Nesuskaitoma daugybė nusidėjelių Šv. Mišių dėka atsivertė,

Kiekvienoje dienoje daugybė skaistykloje sielų paliuosiojama Šv. Mišių auka.

Dieve duok, brangusai krikščionie, kad išmoktai branginti Šv. Mišių auką ir dažnai jos klausyti. Šv. Motina Bažnyčia įsako išklausyti Šv. Mišias sekmadieniais ir įsakytomis šventėmis po sunkiaja nuodėme, bet ir šiokiomis dienomis, tavo meilė dėl Kristaus ir tavo rupinimasis savo sielos išganymu, turėtų tavyje žadinti tą norą išklausyti Šv. Mišias. Jeigu tavo sveikata bei pareigos leidžia tau kasdien klausyti Šv. Mišias, nepraleisk tos progos. Šis šventas ir išganingas paprotys palengvins tavo mirimo valandą ir suteiks tau ramybę ir pasitikėjimą.

Jėzus Šv. Sakramente, Šventoje Komunijoje, trokšta būti mūsų sielų penas. Trokšta Jisai būti manna, kuri peni ir pastiprina mus varguolius bekeliaujančius į mūsų dangiškąją tėvynę.

Kokia tai Jėzaus didelė meilė dėl mūsų, kokia neapsakoma paguoda vargšams! Jėzus Šv. Sakramente suteikia mums šviesą, kad apšvietus mūsų tamsų protą; duoda paguodos ir stiprybės mūsų varguose; teikia ramybę ir suraminimą mūsų nusilpnėjusioms sieloms; stiprina, kad galėtume pagundoms atsispirti. Šv. Motina Bažnyčia trokšta ir geidžia, kad mes artintumės kuodažniausiai prie Dievo Stalo, tik turime būti Dievo malonėje. Kiek tai žmogus įgytų turtų, jeigu jis paklaustų Bažnyčios patarimų! Mūsų jaunuoliai ir jaunuolės pajęgtų, sugebtų išlaikyti savo skaistybę tvarkoje, pastatytų pagrindą tolesniam krikščioniškam gyvenimui ir susilauktų linksmybės kitame gyvenime. Krikščionys tėvai, vyrai, moterys, stengtūsi atlikti savo pareigas geriau. Duok Dieve, kad kiekvienas paklaustų Bažnyčios patarimų, troškimų, ir dažnai priimdinėtų Šv. Komuniją.

Jėzus trokšta nuolatos pasilikti su mumis Šv. Sakramente. Dieną ir naktį Jis gyvena su mumis duonos pavidale užrakintame, mažame, tamsiame tabernakule. Čia Jis gyvena, ne tik mūsų Galingasis Dievas, bet taipgi mūsų gailestingasis ir ištikimasis Prietelius. Vien meilė, didi meilė dėl mūsų, užrakina mūsų Viešpatį ir Dievą. Kaip gi mes atsilyginame už Jo meilę? Esame

daugel kartų šalti, vos kada išsilgusį Išganytoją aplankome. Mums taipgi gali būti pritaikomi Šv. Jono Krikštytojo žodžiai tarti žydams: "Stovi jūsų tarpe tas, kurio nepažįstate."

Tadgi ateityje nebūkime toki šalti, džiaugkimės suradę nors valandėlę aplankyti Jėzų, ir tai darykime kasdien, jei būtų galima. Jeigu gyvenimo dienoje mes mylėjome Jėzų labiau už viską, dažnai Jį aplankydavome ir pagarbindavome, tai kokis džiaugsmas, pasitikėjimas, viltis, drąsa pripildys mūsų širdis, kada savo mirimo valandoje priimsime Jį Šv. Komunijoje, kai po mūsų viaticium. Del to dažnai kartokime: "Teesie garbinimas ir laiminamas Šv. Sakramentas dabar ir visados ir per amžius. Amen!"

MARIJONŲ KOLEGIJOS IR SEMINARIJOS RĖMĖJŲ AUKOS 8-TAJAM SEIMUI

Melrose Park Draugijos:

Mar. Kol. Rėm. 1 sk.	\$6.00
Šv. Onos dr-ja.	3.00
K. Y. A. B.	3.00
Tretininkų dr-ja.	2.00

North Side Draugijos:

Šv. Cecelijos dr-ja.	\$5.00
Šv. Rožančiaus dr-ja.	3.00
Šv. Mykolo Arkangelo dr-ja.	2.00

Bridgeport Draugijos:

Labd. Są-gos 5 kp.	\$3.00
Šv. Kaz. Akad. Rėm. 2 sk.	2.00

So. Chicagos Draugijos:

Apaštalytės Maldos dr-ja.	\$5.00
Parapijos Choras.	2.00

Cicero Draugijos:

Federacijos 12-tas sk.	\$5.00
Visų Šv. Moterų ir Vyrų dr-ja.	3.00
Apaštalytės Maldos dr-ja.	3.00
Šv. Kaz. Akad. Rėm. 9-tas sk.	2.50
Amžino Rožančiaus dr-ja.	2.00

Aštuonioliktos Kolonijos Draugijos:

Apaštalytės Maldos dr-ja.	\$5.00
Šv. Vardo dr-ja.	3.00
Mar. Rėm. 26 sk.	3.00
Šv. Kaz. Akad. Rėm. 5 sk.	3.00
Labd. Są-gos 4 kp.	2.00

(Bus daugiau)

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

Kum. J. Vaitkevičius, M.I.C.

Kodėl Reikia Dievą Mylėt

1. Dievas yra gėrybė.

Visos gėrybės, kokios tik yra šiame pasaulyje yra išėjusios iš Dievo, nes be Dievo veikimo negali atsirasti nė vienas daiktas, net plaukas negali nupulti žmogui nuo galvos be Dievo valios.

Tarp tų gėrybių daugelis yra tokių, kurios yra reikalingos žmogui, nes, ar tai palaiko jo gyvybę kaip maistas, pastogė ir drabužis, ar tai padeda išplėsti jo gyvybę, padaryti ją turtingesnę ir tobulesnę kaip tiesa, menas ir kiti įvairūs mokslai.

Kad tos gėrybės pasisavinus ir apturėjus iš jų sau naudos, duotos yra žmogui tam tikros galios, kurios gaudo tas gėrybes, traukia jas artyn prie žmogaus kaip tinklas žuvis. Reikia pav. žmogui šviesos. Bet kad jis galėtų pagauti tą šviesą ir ją pasinaudoti, duotos jam yra akys. Akis tat yra tinklas pagauti šviesai, ausims garsams, uoslė kvapams, skonis maistų sveikinimui ir t. t.

Kadangi žmogus yra protingas sutvėrimas, todėl kūnas nesudaro svarbiausios jo dalies, yra jame dvasia, kuri valdo kūną ir pasako, kas jam yra gera, o kas bloga, ko jis turi ieškoti, o ko saugotis, kaip kad meilinga motinėle pasako savo vaikeliui, kas jam yra gera, o kas kenksminga.

Kad dvasia galėtų valdyti kūną, kad galėtų tinkamai aprūpinti ir jo ir savo reikalus, turi būt pasiekusi tam tikrą tobulumą, kaip kad žmogus turi būt pasiekęs tam tikrą subrendimą, kad galėtų valdyti ir save ir kitus.

Dvasios tobulumą sudaro dvasiškos gėrybės, tarp kurių tiesa užima pirmą vietą. Kadangi kiekvienas sutvėrimas trokšta ir ieško savo tobulybės, todėl ir žmogaus dvasia trokšta tiesos, kai viduriai maisto, nes tiesa palaiko ir didina dvasios tobulybę, kaip kad maistas palaiko ir stiprina kūno gyvybę.

Tiesos suradimui, jos pagavimui ir supratimui duotas yra žmogaus dvasiai proto tinklas. Protas tat taip yra skirtas tiesai,

kaip kad akis šviesai, ausis garsams, uoslė kvapams.

Tačiau ne visos tiesos yra dvasiai lygiai naudingos. Galime pav. žinoti, kiek vandens lašų jūrėse, kiek vabalų, kiek žvėrių, kiek žvaigždžių ant dangaus, bet jeigu nežinosime kas yra gera, o kas bloga, kaip reikia tvarkyti savo gyvenimą ir jį daryti geresnį, nieko nepagelbės mums anos žinios; busime panašūs į tą be skonio žmogų, kuris neatskiria sveiko maisto nuo pagedusio ir nuodija savo sveikatą.

Kad atskyrus kas gera, o kas bloga, kad pasirinkus iš daugelio tiesų tos, kurios yra mums reikalingiausios, duota yra žmogui valia, kuri gaudo tai, kas yra gera ir stumia šalim kas bloga. Valia tat yra gėrio tinklas, kaip protas tiesos.

Kadangi viskas, kas tik yra pasaulyje, yra išėję iš Dievo, todėl ir tiesa, kuria minta protas ir gėris, kurio ieško valia, plaukia iš to paties šaltinio, būtent iš Dievo, nenuostabu tat, kad visa žmonija nepasitenkina tiesomis, kurias randa sutvėrimuose, nė gėriu, kuris juose matosi, bet kreipia ir savo mintį ir savo širdį prie to šaltinio, iš kurio viskas plaukia, nori jį geriau pažinti ir jame rasti savo troškimų patenkiniimą. Čia tat ir glūdi priežastis, dėliai kuriuos tikinčiųjų skaičius žmonijoje yra didesnis, negu bedievių, nes bedievybė yra savo rūšies liga, kuri priešinasi žmogiškai prigimčiai, sveikų gi skaičius yra didesnis negu ligonių.

Tiesa, ne visi vienaip supranta ir vaizdinasi sau Dievą, tačiau prigimties palinkimais vedami, Dievuje bando surasti tai, ko jų prigimtis trokšta.

2. Dievas yra didžiausia gėrybė.

Gėrybė gėrybei nelygi, yra mažesnių ir didesnių gėrybių. Ranka pav. ar koja yra gėrybė, bet galva yra didesnė, nes be rankos ar kojos žmogus dar gali gyventi, bet be galvos, ne, todėl pavojui ištikus, žmogus atiduoda ranką ar koją kad tik išgelbėjus galvą, nes kartu su galva žuva ir gyvybė.

Bet ir paskiro žmogaus gyvybė nėra aukščiausia gėrybė, yra aukštesnių už ją. Daugelio žmonių gyvybė ir gerovė brangesnė yra už vieno gyvybę ar gerovę, todėl pavojui ištikus, teisingumas reikalauja, kad paskiras žmogus atiduotų savo gyvybę už daugumos gerovę, už tėvynės laisvę.

Tą tiesą pareiškė Kaijifas, reikalaudamas Kristaus mirties: "Juo nieko nežinote, sako, ir nepasvarstote, kad jums geriau, jei vienas žmogus mirs už tautą, kaip kad visa tauta pražūtų. Tai jis pasako ne pats savaimė, tik būdamas tais metais vyrtausiojo kunigu, pranašavo, kad Jozus turėjo mirti už tautą." Jono 11, 50-51.

Gėrybės didumas čia ne sulyg nauda, kuri mums plaukia iš jos, bet sulyg buities turtingumu. Didesnė gėrybė yra medis, negu akmuo, nes medis turi gyvybę, kurio neturi akmuo. Panašiai didesnė gėrybė yra gyvulys, negu medis, nes gyvulys turi jausmus, kurių neturi medis. Žmogus yra didesnė gėrybė už gyvulį, nes turi protą, kurio neturi gyvulys.

Kadangi Dievas yra visokios buities pilnybė, nė vienas sutvėrimas negali su juo susilyginti šiuo žvilgsniu, todėl Dievas yra aukščiausia gėrybė, su kuria nieks negali lygintis.

Gėrybė, kaip matėme, traukia prie savęs žmogaus meilę, todėl juo didesnė yra gėrybė, juo smarkiau turi patraukti tą meilę. Kadangi Dievas yra didžiausia gėrybė, todėl turi patraukti prie savęs visą žmogaus širdį, visą jo sielą, visas mintis ir visas jėgas, žmogus turi mylėti Dievą daugiau, negu kokį sutvėrimą, daugiau, negu save, nes nė vienas sutvėrimas negali lygintis su Dievu gerume.

3. Meilės įsakymas.

Jeigu Dievas yra didžiausia gėrybė, o gėrybė traukia prie savęs žmogaus širdį sulyg savo didumu, todėl Dievas turėtų patraukti prie savęs visą žmogaus širdį, visą jo sielą, visas mintis ir jėgas be jokio įsakymo, kam tat buvo reikalinga duoti meilės įsakymą.

Įsakymas yra mūsų silpnybės ramstis ir pagelba, kaip kad lazda yra senatvės ramstis senelio rankoje. Ten tat, kur yra

reikalo duoti įsakymą, įsakymas yra ženklas, kad ten glūdi mūsų silpnybė, kad mus prigimtis, palikta viena sau, nesugebės to darbo atlikti. Nėra pav. įsakymo, kad tėvai mylėtų savo vaikus, nes tėvai, savo tik prigimtimi vedini, užtektinai parodo meilės savo vaikams. Bet neužtektinai tos meilės parodo vaikai savo tėvams, todėl atsirado reikalo paremti jų silpnybę įsakymu.

Panašioje buklėje esame ir mes atsidurę, ir mes, palikti vieni sau, be pagelbos iš šalies, nesugebame Dievą mylėti taip, kaip galėtume ir turėtume, atsirado tat reikalo paremti mūsų silpnybę įsakymu iš lauko ir Dievo ypatinga malone iš vidaus.

Su Dievo meile atsitinka panašiai, kaip ir su kitomis tiesomis. Kol žiurime į jas iš tolo, pasiliegame šalti ir neveiklus, tik kada pažvelgiame iš arti, pajuntame jų svarbą. Žinome pav. kad mirsime, bet neįaučiame tos mirties baimės tik kada susiduriame su ja ir iš arti sudreba visi mūsų kaulai.

Žinodami kad Dievas yra vertas didžiausios meilės ir kad mes per silpni esame jį mylėti užtektinai, prašykime karštai jo pagelbos, lavinkimės nuolatai toje meilėje, o sulauksime jo pasigailėjimo ir apturėsime tą meilę, kuri yra didžiausias žmogaus turtas ant žemės.

Kaip buvo susirūpinę Dievo meilės įsakymo pildymu iki šiol?

Šv. Albano pasidavimas Romėnams

Romos imperatorius — žiaurusis Dioklecianas. Britanija po jo valdžia. Čia kaip ir Romoj siaučia baisus krikščionių persekiojimas.

Albanas geros širdies ir malonus romėnas. Jis gyveno Verulame, Anglijoje. Pas save buvo priglaudęs ir slapta laikė vieną krikščionių vardu Anfibolas, kurio ieškojo persekiotojai. Anfibolo šventas gyvenimas ir jo gyvas tikėjimas tokiu ypatingu išoriniu linksmumu pasireiškias, neapsakomai paveikė Albaną. Albanas nors buvo stabmeldys, tačiau tvirtai pasiryžo susipažinti

su taja religija, kuri jo svečiui davė tiek daug drąsos.

Vieną dieną, Albanas pastebėjo kareivius besitartinančius prie jo namo.

“Sekę elnių pėdas, jie surado jo pasislėpimo vietą,” tarė Albanas; “tačiau, nors šūnys suodė kraują — jie jo nelaks.”

Albanas ilgai nelaukė ir nesvajojo. Tuoju persikeitė drabužiais su Amfibolu. Amfibolas, ieškomas Bažnyčios kunigas, pabėgo.

Bematant, į Albano namą su dideliu triukšmu įsibriovė romėnai-kareiviai. Sumėmė Albaną, kuris liuosai pasidavė į jų rankas. Kareiviai pristatė jį teisėjui, manydami, jog tai Amfibolas; tačiau, teisėjas vėliau susekė padarytą klaidą ir labai įnirtingai nuteisė Albaną mirti už sukilėlio priglaidimą. Šią ištarmę, teisėjas sakė pakeičias jeigu Albanas aukotų stabams. Albanas drąsiai pasipriešina tai sąlygai.

“Kokios tu šeimos,” užklausė teisėjas.

“Tėvų vadinamas Albanu; garbinu gyvąjį Dievą, visų daiktų Kūrėją,” jis atsakė.

“Tai jeigu nori ilgai ir ramiai gyventi, aukok dievams.”

“Niekados!” atsakė Albanas. “Tie dievai, kuriuos jūs garbinat nėra dievai. Aš negaliu taip save nežemint, jog garbinčiau tai kas nieko neverta.”

Po to, Albaną skaudžiai ir smarkiai nuplakę vedė galvą nukirsti. Nukirtimo vieta buvo gėlėmis apaugęs kalnas. Einant per minias, Albanas atsiklaupė ir meldėsi už save ir savo priešus. Budelis taip buvo peruntas jo malda, jog atsiskakė atlikti savo pareigą. Bematant buvo pakviestas kitas budelis, kuris abiems nukirto galvas. Albano siela pasiliuosavusi iš kūno pančių nuskrido pas savo Viešpatį amžinai džiaugtis Dangaus linksmybėmis.

Senasis Verulamo vardas buvo pakeistas į Šv. Albano vardą. Ant to kalno ant kurio mirė pirmasis Anglijos kankinys dabar stovi Šv. Albano katedra.

Švento Albano šventė išpuola birželio 22 dieną.

Vertė: S. P. Vaičaitis, M.I.C.

Mykolas T. Jodka, M.I.C.

KOKIUS LAIKRAŠČIUS SKAITYTI?

Yra sakyta, kad šių laikų žmonės negali apsieiti be skaitymo. Ir ištikrųjų, dauguma civilizuoto pasaulio skaito. Bet ką jie skaito? Daugiausia laikraščius. Laikraščiai skelbia visokias dienas bei savaitės žinias ir kitus įdomus dalykus. Wiskas parašyta visiems lengva, prieinama kalba. Skaitant laikraštį, beveik nereikia visai galvoti. Todėl juos dauguma žmonių skaito.

Dabar reikėtų pažinūrėti, kokių yra laikraščių. Jų yra įvairių įvairiausių, bet visi tą patį daro — skelbia žinias. Galima juos suskirstyti į dvi šakas, būtent tikiybinius ir pasaulinius; tikiybinius galima padalinti į katalikiškus ir nekatalikiškus. Mums, tačiau, svarbiausia pažinti savus katalikiškus ir taip pat pasaulinius. Katalikas neturi jokio reikalo rūpintis kitos tikybos laikraščiais, bet pasaulinį laikraštį jis labai dažnai paima į savo rankas skaityti.

“Kam skaityti tuos katalikiškus laik-

raščius,” sako nevienas katalikas, “juk pasauliniai laikraščiai skelbia visas žinias, ir to man užtenka — ar ne vien tik toką laikraščio pareiga?” Taip, laikraščiai yra tarsi, kad skelbtų žinias, bet kokiū būdu jie tai atlieka? Čia ir pasirodo visas jų skirtumas. Katalikiškas laikraštis duoda žmogui tiek ir tokių žinių, kokių jam naudinga bei reikalinga žinoti. Beto, visame spindi teisingumo ir tiesos dvasia ir visame keljama tikroji dora. Tuo būdu katalikišką laikraščiai duoda žmogui tą, kas jam yra reikalinga ir naudinga. Bet dėja, labai dažnai žmogus nenori to, kas jam reikalinga bei naudinga jo dvasiai kelti, bet ieško to kas jo kūnui ir jausmams patinka. Šios reiki-nius pilnai patenkina pasaulėtiška spauda.

Nors pasaulinė spauda skelbia žinias, vienok ji dar žengia žingsnį toliau. Ji ieško išpūdžių, ypač blogų, žmonių gyvenime. Paskui savuose laikraščiuose tuos dalykus

iškelia kaip didžiausią sensaciją didelėmis raidėmis ant pirmo ar antro puslapio, prirašydama pilnas skiltis, bet nieko gero nepasakydama. Kokios gi tos sensacijos? Vien tik žudynės, žudikų gaudymas bei jų teismai, gražios ponios su divorsais ir kiti panašūs skandalai. O visa tai ryškiai, bet labai gražiai išdėstyta ryjančiai juos publikai, kuri net tų nedorėlių pasigaili ir su didžiausiu pasimėgimu jų žygius seka. Daugel kartų įvairios žinios bei pasaulėžiūros yra iškreiptos, kad prisitaikytų laikraščio savininko politikai be norams. Ką gi gero galime gauti iš tokių laikraščių. Jei gu gauname tai tik truputį; blogo gi randame kiek norime ir nenorime. Beskaitant pasaulinius laikraščius, mūsų dvasia pamaži virsta ištižusi, ieškanti vien sensacijų ir visados nepatenkinta.

Žmonės iš prigimties ieško teisingų, kilnių, tikrų dalykų. Toki patys visi mes. Tačiau žmogus dažnai suklysta. Todėl, mes katalikai, matydami blogumus, kurie seka iš perdidelio pasaulinių laikraščių skaitymo, turime šalintis nuo jų kiek galime. Jų gi vieton skaitykime savus katalikiškus laikraščius! Tuomi turėsime ir žinių ir pasiskaitymo, bet svarbiau turėsime daug naudos, nes savo dvasią išlaikysime tinkamą bei kilnią ir nepasiduosime pasaulio tušties šauksmams bei idėjoms.

ŠVENTOJI LUCIJA

Šv. Lucijos šventė pripuola gruodžio 13 d. Nemažas skaičius mergaičių turi Lucijos gražų vardą. Mes katalikai turime šventųjų vardus ir tų mūsų globėjų pavyzdį galime sekti, prašyti jų užtarymo, kad ir mes vestum dorą ir šventą gyvenimą.

Šventosios Lucijos motina labai sirgo. Šventoji Lucija gyveno netoli vietos kur Šv. Agota buvo palaidota. Lucija ir josios motina vieną kartą per visą naktį meldėsi toj vietoj, kur Šv. Agota buvo palaidota. Šv. Agota joms pasirodė ir prižadėjo, kad Dievas pagydyt Lucijos motiną, bet Lucija turės būti pana, skaisti mergaitė, ir pasirošusi mirti už tikėjimą.

Jaunasis, kurs norėjo vesti Luciją, labai įpyko, sužinojęs, kad jinai pasiaukėjo

Sužiedotiniui Jėzui Kristui — jinai yra Jojo sekėja. Jaunasis, ją įskundė, ir mūsų Lucija buvo paimta kalėjiman. Jėzus ją saugojo ir nedaleido, kad budeliai ją užgautų. Jie apie ją sukūrė ugnį — bet ji išliko sveika. Galutinai, jie pervėrė josios nekaltą širdį ir mergaitė mirė. Josios siela nuėjo pas josios sužiedotinį, Jėzų — Jį regėti ir apturėti du vainikus: kankinės ir panos. Šv. Agotos prižadėjimas išsipildė.

Šventieji turėjo kentėti, kovoti su didelėmis pagundomis kaip ir mes. Jie dėl Kristaus visą kantriai kentėdavo ir dėl Jo ir su Jo pagalba pergalėdavo visas pagundas. Ir mūsų meilė dėl Jėzaus gali būti galinga, jeigu mes tik dažnai pamąstysime apie Jo gyvenimą, o ypač dažnai, vertai ir šventai priimsime Jį Šventoje Komunijoje, ir Jo prašysime, kad Jis padidintų savo meilę mūsų širdyse. Tapti šventais, kuriais trokštame ir turime būti, turime vartoti tuos pačius būdus, įrankius, kuriuos vartodavo mūsų šventieji — broliai ir seserys.

Nepasitikėkime savo jėgomis, bet prašykime Dievo pagalbos, ir jeigu Jis su mumis, kas gi prieš mus?

“Šventoji Lucija, melskis už mūsų vaikučius ir už mus visus katalikus.”

J. Laukinis

IDOMŪS JUDAMIEJI PAVEIKSLAI!

Pamatykite

ŠVENČ. PANELĖS APSIREIŠKIMO VIETĄ -- LIURDĄ

Atėję į šiuos paveikslus pamatysite tą garsųj visame pasaulyje Prancūzijos miestą LIURDĄ, kur 1858 metais Švenč. Panelė apsireiškė Šv. Bernadetai. Tenai suvažiuoja iš viso pasaulio lignonai nepagydomomis ligomis sergantieji, kad gauti stebuklingą per švenč. Panelės užtarymą išgydymą.

Be to, dar pamatysite:

- 1) Istoriskus paveikslus iš Lietuvos,
- 2) Dariaus ir Girėno išskridimo ir žuvimo vietą — Soldino mišką,
- 3) Pasaulinę Parodą (Worlds Fair),
- 4) Komediją, kur dalyvauja Charlie Chaplin.

Paveikslus rodys A. PELDŽIUS sekanciose vietose: Ketverge. Gruod.-Dec. 27 d. par. salėj, Dureya, Pa. Pėtnyčioje, Gruod.-Dec. 28 d., Kun. J. Boll, par. salėj, Scranton, Pa.

Nedėlioje ir Panedėlyje, Gruodžio-Dec. 30 ir 31 d., Kun. J. Kuro par. salėje, Scranton, Pa. Įžanga 25c. Vaikams 10c. Visur pradžia 7:00 v. vak.

Užsakant šiuos judamuosius paveikslus reikia adresuoti: A. Peldžius, 7035 S. Fairfield ave., Chicago, IL

Kun. Daniel A. Lord, S.J.
Vertė Antanas Miciūnas, M.I.C.

(Gerb. kun. J. Karaliaus, Shenandoah, Pa.
klebono, premijuotas vertimas).

“AŠ GALIU SKAITYTI BET KĄ”

(Tėsinys)

Nuo Nepadorių Didvyrių

“Visa ši populiarė žargoniška kalba, visi šie išmargyti moderninio nepadorumo išsireiškimai paimti iš pačių populiariausių knygų.” “Dora yra kiekvieno atskiro asmens dalykas,” man pasakė šių dienų panelė ir aš esu tikras, jog ji ši posakį išgirdo iš kitų didvyrių lūpų tose knygose, kurias ji skaitė.

“Dora moteris ir nekalta moteris ne būtinai viena ir tas pats;” “nėra tokio dalyko kaip grynumas ir nepadorumas; tėra tiktai viena gerumo taisyklė — laimė ir džiaugsmas;” “Nekalta moteris gali būti ir ta, kuri tenkina savo palinkimus ir nestojusi moterystėn, laisvai pasiduoda geiduliams;” “Dorybė yra silpnybės, ne stiprybės ženklas.” Šių išsitarimų dažnai girdėjau iš žmonių, su kuriais kalbėjausi. Iš kur jie šių minčių prisisėmė? Iš knygų. Juk šie posakiai yra daugelio knygų tezės ir daugelis jas priima tikru pinigų.

“Žmonės išmoksta naujų nepadorumo principų ir išsiteisinimų iš jiems mėgiamiau šių didvyrių lūpų ir iš priešdorovinių rašytojų plunksnų.”

“Aš neimu savo dorovės arba kokių įsitikinimų ar ko tai panašaus iš knygų veikėjų lūpų,” aštriai prieštaravo Rišardas.

“Ir nemanyk, Tamsta, jog ir aš tik jų plepalams,” pritarė Zuzana.

“Ne?” pridūrė kun. Hall. Tuomet man rodos, jog jūs visai skiriamas nuo mūsų. Tikrai žinau, jog aš ypač tame savo nuomone esu skirtingas. Aš du trečdaliu savo minčių ir nuomonių semiu tiesiog iš knygų. Ir žinau, jog ne visos buvo tokios, kokionis tikrai turėjo būti.

Dvikova pagal Dumas

“Dar jaunu būnant, man teko prižiūrėti kaimyno knygyną. Kaimynas nebuvo katalikas, bet begalo mėgo knygas ir jo kny-

gynas buvo stačiai jaunuolio rojus. Pradžioje šio mano užsiėmimo susipažinau ir pamėgau Dumas. Nevienas nebuvo man pasakęs, jog jo knygos, išskyrus “Grafas iš Monte Cristo,” buvo uždraustos; todėl aš godžiai jas ir skaičiau.”

“Uždraustos!” įžuliai pertraukė Rišardas, “Kodėl Dumas’o knygos uždraustos?”

“To pat ir aš užklausu,” atsakė kunigas. “Na, įstojau į kolegiją ir stojau paskutiniame jos kurse vis su ta pačia nuomone. Tada etikos pamokoje mokytojas pareiškė tezę: “Dvikova yra žmogžudystės forma, ir ją draudžia gamtos įstatymas.” Aš baisiai užsidegiau, Dvikova nebuvo nieko panašaus; tai buvo garbinga, kilnu ir dažnai visiškai reikalinga. Kiekvienas turi teisę ginti savo garbę. Per dvi dienas profesorui ir man buvo “karšta,” ir pagaliau įsitikinau, jog taip ilgiau negaliu išsilaikyti. Tat, negarbingai pasidaviau, bet įtužęs ir neįtikintas.

“Tada įsigilinau ir apmąsčiau, kodėl dvikova man visuomet išrodė taip garbinga ir kilni. Bematant, žybterėjo mintis; gavau atsakymą. Buvau įsimylėjęs “D’Aragnanu” ir “Trimis Mušketoriais.” Buvau matęs, kaip vien tik dėl neatsargaus prieš ploščiaus suplevėsavimo, jie išsitraukę rapiras, puldavo jį. Džiūgavau, kai jie atmušė kardinolo kareivius, lavonus iškeldavo ant kardų. Ir ką tik mano numylėti didvyriai buvo padarę, taip buvo ir turėjo būti teisinga. Ir besistebėdamas apysakų, didvyrių dvikovomis, aš nejučiomis įgėriau įsitikinimo, jog dvikova yra teisinga ir gera.

“O,” prieštaravo Zuzana, “bet dvikova jau išėjusios iš mados.”

“Gali būt.”

Kun. Hall atsistojo, perėjo per kambarį, perbraukė pirštus per lentynoje sustatytas knygas ir, paėmęs vieną, atsigrėžė.

Du Prasikaltimai

“Teisingumas,” parašyta Galsworthy,”

jis skaitė ir pakėlė galvą. “Ar kuris jūsų esate skaitę šią knygą?”

“Skaičiau,” atsakė Zuzana.

“Ar patiko?” užklausė kun. Hall.

Zuzana valandėlę paabėjojo, tada prisipažino.

“Man patiko. Nors vardas skamba ironiškai. Autorius turėjo mintyje užvardinti “Neteisingumas.” Tuodu vargšai žmonės; įklimpę baisiose pinklėse... Niekad savo gyvenime neužjaučiau žmogaus tiek kiek šiuodu.”

Kun. Hall atgal pastatė knygą ir grįžo į savo kėdę.

“Jau gan ilgas laikas kai ja skaičiau,” jis kalbėjo, “todėl savo pasakojime gal būkį iškrypsiu. Prašau man pastebėti, jeigu neteisingai atpasakosiu.

“Viena jauna moteriškė buvo labai skriaudžiama savo žiauraus vyro. Kitas jau nuolis įsimyli šią moteriškę, teisingamasis žinoma tuomi, jog jos vyras toks netikęs. Šiuodu, jaunuolis ir moteriškė, tariasi pabėgti iš josios namų. Ju nelaimė, šis jaunuolis neturėjo pinigų. Todėl, jis ju pasivagia iš savo teisingo, juomi pasitikinčio darbdavio, ir pabėga su šia ištekėjusia moterimi. Šią porele vėliau suima ir jaunuolis pasodintas kalėjiman. Tat, šis vargšas žmogelis, dėl rodos menkų svetimoterystės ir vagystės prasikaltimų — nors rasit reikėtų pasakyti, dėl garbingu laisvos meilės ir bendros nuosavybės dorybių — negailestingai, negarbingai įmestas kalėjiman po teisingo teisybės įrodymo.”

“O!” negarsiai pastebėjo Zuzana, “aš ne taip šios knygos turinį supratau.”

“Aišku,” pritarė kun. Hall. “Tau niekad neatėjo mintin jog autorius, per atsišaukima į tavo jausmus, tave privedė, kad tu atleidai ir išteisinai dvi sunkias nuodėmes ir pasmerkei valstybę, kadangi ji šiuodu prasikaltėliu nubaudė. Bet, Zuzana, tu matei tik viliojantį, puikų didvyrį ir išgėdintą didvyrę. Tarp šių dviejų asmenu ir jų laimės stovėjo šeštas ir devintas Dievo įsakymas ir tautos įstatymai. Tu tačiau, pamilai ir užiautei didvyrį ir karštai velijai žiems pasisiekimo, o tuo tarpu tau išrodė, jog abstraktūs pareigų ir principo klausimai visai nereikalingi ir nesvarbūs. Tau tik

rūpėjo žmonių likimas, o pamiršai visas tas teises, kurios apsaugoja nuosavą turtą ir žmonijos ateitį.

“Kaip tik čia ir pasireiškia sumaniai parašytos novelės ar dramos galybė. Ji įdiegia doran žmogun gyvenimo filosofiją. Ši filosofija gali būti ir netikusi; dora gali būti nepavyzdinga. Tačiau, jos išrodo blizgančios ir patinkančios, kai jas teikia vyras arba moteris, kurie užimponuoja mus. Tuomet veikalų asmenys gyvena pagal šiuos principus ir bereikšdami žmonėms savo užuojautą, pamirštame kokią dora jų tarpe vyrauja. Jie rodos gali elgtis ir daryti bet ką, ir mes, žinoma, juos išteisiname. Nuodėmė neatrodo nuodėme, kai ją papildo patraukia žmonės. Pradžioje pamylame nusidėjelius ir pabaigoje užginame, jog jų darbai yra nuodėmingi.”

“Čia, rodos, jau baisiai perdėta,” tarė Rišardas.

Žmogžudystė Pateisinta

“Taip? Rasit atmeni tą populiarią knygą, kurioje žemesnysis didvyris tyčia nužudo savo tėvą, įdant šis neatjaustų daugiau skausmų. Pasitaikė, jog šis jaunuolis gyvena su moteriške, kurios nebuvo vedęs, ši ryšį teisingamasis savo meilę. Kitoje tų pačių laikų knygoje karžygis nuduria savo miegančią nūmylėtinę, todėl, kad bijosi, jog jos gyvenimą gali suteršti didelė gėda.

“Dabar, šiuodu asmenys buvo tikrai patraukia ir jų argumentai taip malonūs ir įtikiną, jog žmogus vos gali knygos padėti nepamanęs, ar tik šiuodu beširdiškai ir žiaurūs žmogžudžiai yra išteisinami. Ir niekad nėsu girdėjęs žmogaus, kuris būtų pastebėjęs, jog juodu gyvena atvirame prasikaltime.

“Taip kaip tik autorius tikėjosi, jog paveiks skaitytojus; taip ir įvyko.

“Atsimenu vieną tų knygų,” prisipažino Zuzana, “ir prisipažinsiu, jog kartais paabėjojau apie tų žmogžudyščių teisingumą.”

“Taip viskas buvo gudriai ir atsargiai surašyta. Tačiau ką bepasakyti apie tas knygas, kurios atviru būdu žiauriai užpuldinėja tikėjimą ir dorą. Ar jūs manote, kad jos nedaro įtekmės žmonėse?”

“Kodėl” svyravo Rišardas.

PIRMYN UŽ KRISTŲ KARALIŲ MŪS VADOVĄ

Pirmyn, pirmyn į šventą kovą
Su milžinų karių dvasia.
Už Kristų savąjį Vadovą
Juk štai šventa mūsų pareiga.
Tad ginkim šventą Jo Bažnyčią
Ir ten mums paliktus išdus...
Mylėkim, gerbkim jos vadus.

* * *

Tegu mus žiaurios audros blaško
Su pragaro tarnų jėga,
Tegu nors degina ant laužo
Ir griaua kas kilnų, tiesa...
Mes mirti norim, jei reikėtų
Iš meilės Viešpačiui savam,
Tokiam meilingam ir geram.

* * *

Skaudu, skaudu tik mums be galo
Ir širdį veria sopuliai,
Kad daug žalos Bažnyčiai daro
Ne svetimi, bet jos nariai.
Tai sūnūs jos, doroj atšalę,
Užmiršę amžinus turtus,
Kurių netraukia jau dangus.

* * *

Už juos kasdien tegu pakyla
Į mūsų Viešpatį malda
Per ją tegu tuojuo nutyla
Ir nuodėmių baisi audra.
Kad savo skurdą jie pažinę
Skubėtų grįžti prie Tiesos —
Dievo Gėrybės amžinos.

* * *

Atgimt, atgimt visiems reikėtų
Kas dvasioj ras dar trūkumų,
Nes Viešpats daug daugiau norėtų
Sulaukti meilės iš žmonių.
Pakilkim tad visi ik vieno!
Darbais parodykim jausmus! —
Kitaip laimėjimo nebus.

* * *

Todėl dažniau mums reikia glaustis
Prie Meilės Kalinio širdies,
Dėkoti ir laimingiems jaustis
Žadėt mylėt Jį lig mirties,
Ir Motinos Jo mylimosios
Galingai globai pasivest...
Ir savo kryžių kantriai nešt.

L.B.

SVARBESNIEJI ĮVYKIAI

THOMPSON, Conn. — Gruodžio 9 d. įvyko kolegijos studentų kuopos susirinkimas.

— Pirmame dramos sekcijos susirinkime stud. Julius Stankus išrinktas sekcijos pirmininku. Vicepirm. išrinktas A. Bambalas ir rašt. — A. Dranginis.

— J. E. Vyskupas T. Matulionis vėl grįžo kolegijon testu savo idomias paskaitas. Visi studentai jau buvo išsiilgę tų gražių paskaitų ir paties J. Ekscelencijos, kuri studentai pamylo, kaip tikrą tėvą.

WATERBURY, Conn. — Studentų 8 kn. turėjo svarbų mėnesinį susirinkimą. Susirinko gražus būrelis narių. Pasižadėta remti ateinančių minstrel show, kuris įvyks vasario 6 d.

— Parapijos bazaras kuovarkingiausiai ėjo visa laiką ir buvo pelningas.

CAMBRIDGE, Mass. — Gruodžio 8, 9 ir 10 dienomis minėta parapijos įsikūrimo 25 metų jubiliejus.

Prie jubiliejaus pilno pasisekimo daug prisidėjo J. E. Vyskupo T. Matulionio dalyvavimas. Virš minėtomis dienomis J. E. Vyskupas laikė pontifikales šv. Mišias.

Prie šių dvasinių pamaldų žmonės buvo prirengti per dešimt dienų rekolekcijas, kurias skelbė tėvas dominikonas Pauliukas.

Gruodžio 10 d. buvo iškilmingos pamaldos, kurias J. E. Vyskupas T. Matulionis laikė už visus per 25 metus mirusius parapijonus.

Gruodžio 9 d. vakare, parapijos salėje įvyko nenaprasta vakarienė, jubiliejinis bankietas. Puotoje dalyvavo J. E. Vyskupas Matulionis ir daugelį pasaulionių.

Pasakvta daug įvairių kalbų bei sveikinimų. Muzikalę dalį programos išpildė parapijos choras, po vadovyste M. Karbausko.

J. E. Kardinalas O'Connell taipgi sveikino parapiją jubiliejaus proga. Buvo daug ir kitų sveikinimų.

UTICA, S. Y. — Gruodžio 8 d. už Tretininkes buvo atlaikytos giedotinės šv. Mišios, kurias atlaikė kunigas D. Gallagher ir pasakė gražų pamokslą.

Visi tretininkai priėmė bendrą šv. Komuniją. Buvo padarytas narių profesijos prižadai. Tretininkų dabartinė pirmininkė yra p. Petronėlė Saulienė.

— Gruodžio 9, 10, 11 dd. įvyko 40 val. atleidai.

MT. CARMEL, Pa. — Gyvojo Rožančiaus Dr-ja bažnyčios naudai surengė Padėkavonės Dienoje gražų bankietą. Daug garbingų svečių dalyvavo. Kalbėjo anskr. teisėjas J. Hollister, senatorius p. C. Mill-

er ir legislatūros atsovas J. Bradley. Svečių iškilmėse dalyvavo apie 400. Nuotaika buvo graži ir visi liko patenkinti.

PHILADELPHIA, Pa. — Lapkričio 29 d. 1934 m. įvyko gerb. klebono kun. Ignoto Zimblio 20 metų kunigavimo sukaktuvės. Jubiliejaus apvaikščiojimas buvo labai iškilmingas. Pats gerb. kun. I. Zimblys ryte laikė iškilmingas šv. Mišias asistuojant kunigams. Diecezijos Vyskupas J. E. O'Hara dalyvavo iškilmėse. Vakare įvyko bankietas pagerbti jubiliatą. Daug dvasiškijos ir svečių dalyvavo.

CHICAGO, Ill. — Chicago Daily News Tauto Karnivale lietuviatės užėmė pirmą vietą.

Sv. Kazimiero Akademijos šokėjos visus kitus sukirtė. Jos ir šoko ir dainavo kartu. Tiesiog sužavėjo gausingą publiką.

Akademikės žavėjančiai šoko šiuos tautiškus šokius: "Du Broliukai," "Kunkulukai," "Suktinį" ir "Noriu Miego." Jų buvo 42. Chicago Daily News labai gražiai aprašė apie mūsų lietuviates.

CHICAGO, Ill. Aušros Vartų parapija. — Veikalas "Mažoji Gėlelė" vaidintas sekmd., gruodžio 16 dieną parapijos salėje taip gerai publikai patiko, kad reikalavo, kad būtų atvaidintas gruodžio 23 d. Ištikro matosi, kad žmonėms tokie veikalai patinka. Drama "Mažoji Gėlelė," parašė kun. J. Mačiulionis, M.I.C.

Lietuvoje

— Kitais metais Kaune bus žemės ūkio ir pramonės paroda. Dabar svarstoma tos parodos paruošiamieji darbai.

— Į Klaipėdos uostą atvežta 6,070 statinių anglišių silkių įvairioms Kauno firmoms.

— Arabų pirklų viena firma kreipėsi į vieną Klaipėdos firmą, prašydama prisiūsti "šiaurės aukso." Gintaras musulmonų mekos šventovėje labai branginamas ir vartojamas per jų apeigas.

— Lietuva išnuomojo Dariaus ir Girėno žuvimo vietą 99 metams. Lietuva mokės 10 markių nuomos metams. Išnuomota vieta yra 10 kv. metrų. Nuomos sutartis bus šiomis dienomis pasirašyta Berlyne. Toje žemėje bus pastatytas granito paminklas ir medinis kryžius.

— Per šių metų statybos sezoną, miestuose pastatyta ar baigiama statyti 1,340 gyvenamųjų namų.

— Ilgametis "Mūsų Rytojaus" redaktorius A. Bružas redaktoriaus pareigų atsisakė. Jo vietą užėmė buvęs red. padejejas K. Urbonavičius.

— Iš viso per 1934 m. pirmus 9 mėnesius buvo 13,984 jungtuvės, gimė 46,772 kūdikiai, mirė 26,813 asmenų ir priaugo 19,959 asmenys.

Į Kauno miesto tarybą išrinkta 16 lietuvių, 5 žydai ir 3 lenkai.

— Ministerių kabineto nutarimu, seniausiam Paryžiaus lietuviui — knygnešiui Jonui Pautieniui paskirta pensija. Jis prieš 50 metų rusų žandarų persekiojamas nuvyko Paryžiumi ir tenai gyvena iki šiol.

— Šiuo metu Klaipėdoje yra 941 bedarbis. Iš jų 59 bedarbiai gauna pašalpas, 92 dirba prie viešųjų darbų ir 44 prie Aukstumalės pelkės nusausinimo.

— Per spalį m. "Pieno centras" išvežė iš viso 994,750 kg. sviesto. Daugiausia sviesto išvežta į Angliją, būtent 683,220 kg., į Belgiją — 233,944 kg., į Palestiną — 47,138 kg., į Čekoslovakiją — 12,426 kg., į Portugaliją — 8,550 kg., į Sibirą — 3,640 kg., ir į Egiptą — 840 kg.

— Ruošiamas ist. projektas, kuriuo numatoma tvarkyti kulto reikalus Lietuvoje ir išspręsti ligi šiol pasitaikančius prieštaravimus. Visų tikybių dvasininkai, tiek rabinai, tiek kiti, turės mokėti lietuviškai. Lietuviškai nemokantieji nebus skiriami.

— Lietuvos dailininkai Rygoj ruoš parodą. Parodoje manoma išstatyti kelis šimtus eksponatų ir paskiau ją perkelti dar į kitą Pabaltijo valstybių sostines.

— Su Sovietais pradėtos derybos, kad Lietuvoje apdirbtų eksportui skirtą mišką. Miškų departamentas nori 200,000 ktm., o Sovietai sutinka atvežti tik 150,000.

— Lapkr. 5 d., įvyko pirmas Lietuvos Latvijos prekybos derybų posėdis. Lietuvos Užsienių Reikalų minist. St. Lozoraitis atidarė posėdį. Jam atsakė Latvijos įgaliotas minist. Sėja. Apsvarsčius kai kuriuos tolesnės derybų ligos klausimus, posėdis buvo uždarytas.

— Klaipėdoje atidaryti Vytauto D. gimnazijos rūmai. Šiuose rūmuose dabar mokosi 420 gimnazijos mokinių, 173 instituto studentai ir 100 kursų lankytojų.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokesčiai ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c kraštos ženklelį atsakymui.